

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. március 5-én.***

**Kezdő ének:** 66. zsoltár 1. verse

**Főének:** 426. dicséret mind a 4 verse

**Textus:** Márk evangéliuma 5. rész 18-20. verse: „Amikor azután beszállt a hajóba, kérte őt az előbb még megszállott ember, hogy vele maradjon. Ő azonban nem engedte meg neki, hanem így szólt hozzá: Menj haza a tiedhez, és vidd hírül nekik, milyen nagy dolgot tett veled az Úr, és hogyan könyörült meg rajtad. Az pedig elment, és hirdetni kezdte a Tízvárosban, hogy milyen nagy dolgot tett vele Jézus, és mindenki csodálkozott.”

### ***Kedves Testvéreim!***

Az elmúlt héten, a gyülekezeti hét estéin elénk került az a történet, amikor Jézus Pétert elküldi, hogy legyen emberhalász. Olyan feladatot kap, amiben ugyan láthatja emberi alkalmatlanságát, de érezheti azt is, hogy a Mindenható őt alkalmassá teszi. Nemcsak elküldi, hanem a küldetésben végig vezeti és segíti. A mai napon pedig a Bibliaolvasó Kalauz adott elénk egy evangéliumi szakaszt, ami erről a küldésről szól.

Isten és ember viszonyában az egyik legizgalmasabb mozzanat ez, amikor a Mindenható kiválaszt egy embert valamilyen feladatra és megbízza annak elvégzésével. Így választotta ki Mózes, hogy vezesse ki a zsidó népet Egyiptomból. Így választotta ki a prófétákat, hogy menjenek el és adják tovább az üzenetet. Amikor elérkezünk az újszövetségi időbe, akkor pedig látjuk Keresztelő János kiválasztását, akinek az volt a feladata, hogy elkészítse az útját az utána érkező Messiásnak.

Amikor látjuk a Bibliában ezeket a történeteket, akkor azt vehetjük észre, hogy mindegyik kiválasztott valamilyen formában különleges. Ott van Mózes, aki gyilkosság miatt menekült el Egyiptomból, ráadásul dadogott. Ott van Gedeon, aki úgy érzi nagyon kicsi ahhoz, hogy elvégezze a rábízott feladatot, a nép megszabadítását az ellenség kezéből. Ott van Jeremiás, aki úgy gondolja, hogy még túl fiatal a prófétai feladathoz. Keresztelő János pedig meglehetősen külön módon a pusztában él, sáskát és erdei mézet evett és teveszőr ruhába öltözött.

Mégis úgy gondolom, hogy minden egyes történet között a gadarai megszállott kiválasztása a legkülönlegesebb. Hiszen itt van egy ember, aki állati szinten tengette életét. Amikor meglátja Jézust, akkor a benne lévő lélek azt mondja, hogy Jézushoz nincsen semmi köze. Minden jel arra utal, hogy itt nincsen mentség, még a Megváltót is eltaszítják ezek a gonosz lelkek és ezzel pusztulásba viszik a megszállottat. Végül mégis meggyógyul, sőt megbízatást kap. Egy ember, aki a Messiástól teljesen elzárkózik, aki fizikailag is alkalmatlan, mégis feladatot kap.

Úgy gondolom, hogy amikor a saját életünket vizsgáljuk meg a történet fényében, akkor el kell felejtenünk egy jó kifogást. Én nem vagyok alkalmas arra, hogy Jézus üzenetét továbbadjam. Én nem vagyok megfelelő a küldetésre. Sokszor hallottam gyülekezeti tagoktól azt is, amikor szerettem volna őket valamilyen szolgálatra buzdítani, hogy én nem tanultam ezt, nekem ez úgysem megy. Ha azonban egy tébolyult megfelelt Jézusnak a küldetésre, aki még csak normális emberi életet sem élt, akkor hogyan ne felelnék meg neki mi. Hiszen nem rajtunk múlik az, hogy lesznek-e képességeink a feladat ellátására, hanem Jézuson. Ő adta meg ennek az embernek is, hogy a legmegfelelőbb módon tudja továbbadni mindazt, amit látott, amit megtapasztalt.

A küldetés tehát nem emberi érdem. Nem azért kapok feladatot, mert különleges vagyok, mert a képességeim sokkal jobbak másokénál. Hanem azért, mert a Megváltó kiszemelt egy feladatra. Sőt adja mellé mindazt, amire szükségem van. Ez a gadarai megszállott is megkapta a feladathoz mindazt, amire szüksége volt. Tiszta gondolkodást, rendezett életet, sőt olyan élményt is, amiből egész élete során táplálkozhat.

A küldetés alapja az, hogy Jézus megtalálja ezt az embert. Nem a gadarai megszállott megy oda, ahol Jézus lakik, hanem Jézus hajózik át a gadaraiak földjére. Elmegy, hogy ezt az elveszett embert megtalálja. Elveszett az életem akkor, amikor Istentől távol, sőt Ónélküle élek. Úgy, mint a megszállott, aki kimondja, nincsen közöm hozzád Jézus. Amikor azonban megérkezik a Megváltó, amikor szembemegy ezzel az emberrel, akkor megtalálja az életét. Sőt mondhatom azt is, hogy megtalálja számára azt az életutat, amin nyugodtan járhat. Ez az életút pedig nem más, mint a feladat, amit kap.

A küldetés pedig rendkívül egyszerű: „menj haza a tiedhez”. Nem küldi el Jézus ismeretlen városokba, hanem visszaküldi a családjához, akik közül kiszakadt. A küldetésünk elsősorban ez: otthon, a családjunk körében továbbadni az evangéliumot. Hiszen ott a legegyszerűbb, egyben a legnehezebb. Ott látják a legjobb-

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. március 5-én.***

ban az életünket, ott fogják nekünk a legjobban elhinni, hogy amit mondunk, azt komolyan is vesszük. Ott-hon nem kell szépen megfogalmazott mondatokon gondolkodnunk, otthon nem kell semmi különlegeset kitalálnunk. Hiszen a szavaink és az életünk együttesen adják tovább az üzenetet.

Én úgy látom, hogy ugyanarra van égetően szükség most a XXI. században is, mint amire szükség volt annak idején, Jézus korában. Jézus nem nevezte meg elsődleges küldetésének a pogányok megtérítését. Úgy érezte, hogy Izráel népének elveszett, vagyis Istentől távol lévő tagjaihoz szól a küldetése. Eppen ezért ad Jézus maga is olyan feladatot ennek az embernek, amiben a belső kört kell megszólítani.

Az elmúlt hét utolsó estéjén is élénk került ez a gondolat. Nem az a feladat első sorban, hogy mindenkit megszólítsunk. Hanem azokhoz szól a küldetésünk, akik a közelünkben élnek, akikkel beszélgetünk, akikkel azonosak az életkörülményeink. Erre a feladatra pedig van egy szó, amit néha talán hallhatunk is: a belső-misszió. Nem kell külföldre mennünk, Afrikába, Ázsiába, hogy beszélhessünk Jézusról. Nem kell még csak az országon belül sem elköltöznünk, hogy hirdethessük az evangéliumot. Gyülekezetünkre nézve is, és személyesen is van egy belső-kör, ahova küld minket Jézus. „Menj haza a tiedhez”.

A feladat pedig, amit otthon el kell látnunk, az rendkívül egyszerű: „vidd hírül nekik, milyen nagy dolgot tett veled az Úr”. Ez a mondat egy újabb téves elképzelést rombol le. Csak az olyan ember tudja hirdetni az evangéliumot, aki másoknál sokkal jobban ismeri Jézus üzenetét. Itt azonban arról van szó, hogy az tudja megfélelően és jól hirdetni az üzenetet, akinek van tapasztalata Istennel. Azt kell elmondani, hogy mit tett velem Jézus. Mivel ajándékozott meg. Miken vezetett keresztül. Számomra ezért jelentenek sokat azok az életutak, amiket idős emberek szoktak elmondani. A végén pedig hozzátesszik: egészen idáig velem volt Isten kegyelme. Nem hagyott el, hanem vezetett minden nehézségen, küzdelmen, fájdalomon keresztül. Amikor pedig ezeket az élettörténeteket hallom, akkor megerősödik bennem a hit. Érdemes abban az Úrban bízni, aki mások életét is megsegíti, aki hihetetlen erőt ad, aki mindvégig velünk van. Ennek az elbeszélésnek, a személyes Isten-élmény megosztásának van értelme és eredménye. A kérdés csupán az, hogy én mit tudok elmesélni? Van történetem, amiben benne van Isten cselekedete? Ha van, akkor induljunk el és mondjuk el, mit tett velünk Isten.

Amikor pedig ez az ember elindul, akkor túlteljesíti Jézus elvárását. Hiszen a végrehajtás sokkal teljesebb, mint ahogyan azt a feladat meghatározásában ez az ember megkapta. Nemcsak otthon, hanem a Tízvárosban hirdeti mindazt, ami történt. Egészen egyszerűen nem tudja visszafékezni magát. Mindenkinnek szeretné elmondani, hogy milyen mélységben volt az élete és mégis hova jutott el.

Én úgy érzem, hogy ez a fékezhetetlenség hiányzik sokszor belőlünk. Hiszen ha én megtapasztaltam, hogy Isten közelében a legjobb, akkor nem tehetem meg, hogy erre nem hívom fel legalább a szerettem figyelmét. Ha Jézus megmentette az életemet, akkor nem tehetem meg, hogy ne mondjam el minden lehetséges alkalommal másoknak is, hogy a szabadulás Jézus közelében valóság. A gyógyulás öröme kell, hogy szétfeszítsen bennünket.

Ez az ember „hirdetni kezdte a Tízvárosban, hogy milyen nagy dolgot tett vele Jézus”. Nemcsak elmesélt valamit, hanem értékelte is azt. Azt mondja, hogy e nélkül az élete nem lenne teljes. Jézus gyógyítása nem csupán Isten tette volt, hanem az életére nézve „nagy dolog”.

Milyen jó az, amikor mi is így látjuk az életünkben Isten keze nyomát. Amikor nem csupán száraz beszámolót készítünk, nem csak történelmi feljegyzést, hanem értékeljük mindazt, ami velünk történt. Pár évvel ezelőtt, amikor a Dunántúli Református Egyházkerület ünnepelte fennállásának 400 éves évfordulóját, akkor valahol olvasható volt ez a cím is: 400 év kegyelem. Hiszen az Egyházkerület története, abban a gyülekezetek és az egyes személyek története annak kézzel fogható bizonyítéka, hogy Isten kegyelme velünk volt és Isten kegyelme ma is velünk van. Ha ezt látjuk, akkor mi sem tehetünk mást, mint elmondjuk, továbbadjuk minél többeknek mindazt a nagy jót és nagy kegyelmet, amit tett velünk Jézus.

Kedves Testvéreim! Vegyük komolyan mi is azt a küldetést, amit Jézus ránk bízott. Menjünk el és mondjuk el minél többeknek, hogy mennyi minden jót tett velünk Isten. Kérjük ehhez Isten Lelkének erejét: „Isten élő lelke jöjj, áldva szállj le rám. Égi lángod járja át, szívem és a szám. Oldj fel, küldje el, tölts el tűzzel. Isten élő lelke jöjj, áldva szállj le rám.”

***Amen!***

**Záró ének:** 447. dicséret mind a 2 verse